

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 539/2018
03.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца, Агенције за вођење спорова у поступку приватизације из ..., кога заступају пуномоћници Велибор Ерор и Никола Јоловић, адвокати из ..., против тужених: 1. Предузеће у друштвеној својини за комуналне делатности „АА“ из ..., 2. Привредно друштво „ББ“ ДОО из ..., кога заступа привремени заступник Душица Кнежевић, адвокат из ..., 3. Привредно друштво „ВВ“ ДОО из ..., кога заступа привремени заступник Зоран Савкић, адвокат из ...и 4. „ГГ“ АД из ..., ради утврђења, вредност предмета спора 308.000,00 евра, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против одлуке из става другог пресуде Привредног апелационог суда Пж 8289/16 од 13.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 03.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против одлуке из става другог пресуде Привредног апелационог суда Пж 8289/16 од 13.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2130/2014 од 01.10.2015. године, исправљеном решењем од 10.11.2015. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су ништави и да не производе правно дејство следећи уговори: 1) Уговор о куповини и продаји возила-специјално за чишћење канализације, марке ..., тип ..., година производње ..., број шасије ..., број мотора ..., закључен између тужених првог и другог реда; 2) Уговор о куповини и продаји специјалног возила- цистерна за воду, ..., година производње ..., број шасије ..., број мотора ..., закључен између тужених првог и другог реда; 3) Уговор о куповини и продаји возила теретно-радно, марке ... тип ..., број шасије ..., број мотора ..., закључен између тужених првог и другог реда; 4) Уговор о куповини и продаји теретног возила, марке ..., тип ..., година производње ..., број шасије ..., број мотора ..., закључен између тужених првог и другог реда; 5) Уговор о куповини и продаји „кофер“ возила- ..., закључен између тужених првог и другог реда, према предрачуна број ... од 25.08.2006. године; 6) Уговор о куповини и продаји теретног возила-

кипер са дизалицом, марке ... тип ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње ..., закључен између тужених првог и другог реда; 7) Уговор о куповини и продаји теретног возила марке ..., тип ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње ..., закључен између тужених првог и другог реда; 8) Уговор о куповини и продаји теретног возила-подизач контејнера марке ..., тип ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње ..., закључен између тужених првог и трећег реда; 9) Уговор о куповини и продаји специјалног возила марке ..., тип ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње ..., закључен између тужених првог и трећег реда; 10) Уговор о куповини и продаји возила минибус марке ..., тип ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње ..., закључен између тужених првог и трећег реда; 11) Уговор о куповини и продаји возила за превоз смећа марке ..., тип: ..., број шасије ..., година производње ..., закључен између тужених првог и трећег реда; 12) Уговор о куповини и продаји возила за превоз смећа марке ..., тип: ..., број шасије ..., број мотора ..., година производње ..., закључен између тужених првог и трећег реда; 13) Уговор о дугорочном кредиту закључен у ... 13.08.2010. године, између тужених првог и четвртог реда, заведен под бројем ... код туженог првог реда и бр. ... код туженог четвртог реда. У ставу другом изреке, обавезан је тужилац да накнади трошкове парничног поступка и то: туженом другог реда у износу од 286.500,00 динара, туженом другог реда у износу од 286.500,00 динара и туженом четвртог реда у износу од 286.500,00 динара.

Привредни апелациони суд, као другостепени, пресудом Пж 8289/16 од 13.06.2018. године, у ставу првом изреке, наставља поступак у овој правној ствари. У ставу другом изреке одбија жалбу тужиоца као неосновану и потврђује наведену првостепену пресуду, исправљену решењем од 10.11.2015. године.

Против пресуде другостепеног суда, тужилац, преко пуномоћника, изјавио је благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени првог реда је са туженима другог и трећег реда, као продавцима, закључио дванаест уговора о куповини опреме (специјалних возила за чишћење канализације, цистерне за воду, теретних возила). Са туженим четвртог реда, као банком, тужени првог реда је закључио уговор о кредиту од 13.08.2010. године, за потребе финансирања инвестиционих улагања и куповину специјалних возила за обављање делатности. Тужилац је донео решење којим се поништавају одлуке органа управљања тужених, међу којима су и одлуке о закључењу наведених уговора о набавци

основних средстава и дугорочном кредиту. Сходно томе, тражио је да се утврде ништавим и да не производе правно дејство предметни уговори о куповини возила и дугорочном кредиту.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд одбија тужбени захтев тужиоца за утврђење ништавости наведених уговора, сматрајући га неоснованим. Ово из разлога што је тужени првог реда, спорним уговорима купио и финансирао набавку возила неопходних за обављање комуналне делатности, као његове основне делатности за коју је регистрован.

Другостепени суд одбија жалбу тужиоца и потврђује наведену првостепену пресуду. Становиште о неоснованости тужбеног захтева тужиоца другостепени суд заснива на тврдњи да поништај одлуке органа управљања привредног друштва које послује већинским друштвеним капиталом о инвестиционом улагању и узимању или одобравању кредита, учињен од стране Агенције за приватизацију, не води аутоматски апсолутној ништавости уговора закључених без претходне сагласности Агенције. Уколико је закључење одређеног уговора забрањено само једној страни, уговор ће остати на снази ако у закону није што друго предвиђено за одређени случај. На то упућује одредба члана 103. став 2. Закона о облигациним односима, на којој је другостепени суд заснивао правилност одлуке првостепеног суда.

Разматрајући основаност ревизијских навода, Врховни касациони суд, као ревизијски, стаје на становиште да нижестепени судови своју одлуку неоснованости тужбеног захтева тужиоца за утврђење ништавости спорних уговора, нису засновали на погрешној примени материјалног права.

Чланом 398а став 1. Закона о предузећима, прописано је да предузеће које послује већинским друштвеним капиталом не може, без претходне сагласности агенције републике чланице надлежне за послове приватизације доносити одлуке о: смањењу или повећању капитала; реорганизацији или реструктурирању; инвестиционом улагању; продаји дела имовине; оптерећивању имовине; залагањем ствари или успостављањем хипотеке; дугорочном закупу; поравнању са повериоцима; узимању или одобравању кредита или издавању гаранција, ван тога редовног пословања. У ставу 2. истог члана, предвиђено је да одлуке донете супротно одредби става 1, поништиће агенција републике чланице надлежна за послове приватизације.

Имајући у виду да је у конкретном случају Агенција за приватизацију извршила поништај одлука органа управљања туженог првог реда, којим је одлучено о закључењу спорних уговора о набавци возила и кредитном задужењу ради финансирања њихове набавке, у ревизији је спорно питање последица наведеног поништаја на закључене уговоре са трећим лицима.

У том смислу, Врховни касациони суд је пошао од одредбе члана 103. став 2. Закона о облигационим односима, којим је прописано да ако је закључење одређеног уговора забрањено само једној страни, уговор ће остати на снази ако у закону није што друго предвиђено за одређени случај, а страна која је повредила законску забрану сносиће одговарајуће последице.

Водећи се наведеном законском одредбом, следи да је закључење предметних уговора само туженом првог реда било ограничено обавезом прибављања претходне сагласности Агенције за приватизацију. На страни тужених другог, трећег и четвртог реда, таква обавеза није законом установљена. Притом, тужени другог, трећег и четвртог реда су у свему поступали као савесне стране верне уговору, чији је предмет био куповина и финансирање набавке средстава намењених за обављање основне делатности туженог првог реда. У таквој ситуацији неприбављање поменуте сагласности Агенције за приватизацију од стране туженог првог реда, наспрот наводима ревидента, не води апсолутној ништавости предметних уговора, у којима су тужени у свему поступали као савесне уговорне стране, уредно испунивши своје уговорне обавезе.

Следом наведеног, правилан је закључак нижестепених судова да тужбени захтев тужиоца, за утврђење ништавости предметних уговора, није основан.

На основу изнетих разлога, применом одредбе члана 414. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић